

Feljegyzés: Fővárosi Törvényszék

A benyújtott felület az átvitel előtt
fajlagosan hogy a P. 938 (2) kez.
alapszabályt megjelölt példányban
terjesztem elő.

Az Alkotmánybíróság részére

A Fővárosi Törvényszék,
mint elsőfokú bíróság útján

1055 Budapest, Markó u. 27. 2014 JAN 22

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 15.	
FŐLAJSTROMSZÁM	8011
KEZDŐIRATON:	
Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon	
Érkezett:	2014 JAN 22.
PÉLDÁNY:	1 IV. -
MELLÉKLET:	1X1 KÖZTÜK: 1
FŐLAJSTROMSZÁM:	21677/12
UTÓIRATON:	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [redacted] mint a lenti perben szereplő felperes az
Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII.
törvény 27.§ a)-b) pontja alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

K/1.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Fővárosi
bíróság 6.Pf.22.312/2012/3. számú ítéletének (továbbiakban: ítélet)
Törvényszék, mint elsőfokú bíróság 4.P.21.677/2012/2. számú ítéletét is – Alaptörvény-ellenességét,
és semmisítse meg azokat, mert sértik az Alaptörvénynek az indítványomban felsorolt rendelkezéseit.

A per a

[redacted] felperes és

[redacted] alperes ellen kártérítés

megfizetése iránt folyt.

K/2.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mondja ki, hogy a szabálytalanságot (szabálysértést) nem
követtem el (ártatlanság vélelme, jó hírnévhez való jog, emberi méltósághoz való jog).

K/3.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mondja ki, hogy az alperes hatóság kerékbilincselési
intézkedése nem államigazgatási jogkör, hanem szabálysértési hatósági jogkör gyakorlása közben
valósult meg. (63/1997. (XII. 12.) AB határozat)

K/4.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mondja ki, hogy a bíróság a perben a fél kérelme nélkül
nem hozhat fel a perben anyagi jogi szabályokat, ezért a bíróság nem volt pártatlan, hanem az
alperes hatóság pártján állt (törvény előtti egyenlőség, pártatlan bíróság, tisztességes eljárás,
kérelemhez kötöttség, érdemi döntés korlátai).

2.15.

K/5.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mondja ki, hogy nem lehet a kérelmemet elutasítani a Ptk. 349. § (1) bekezdés alapján, mert arra az alperes hatóság nem hivatkozott (Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdés, XXVIII. cikk (1) bekezdés, 1/1994. (I. 7.) AB határozat, Pp. 3. § (2) bekezdése és 215. §).

K/6.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mondja ki, hogy nem lehet a kérelmet elutasítani a Ptk. 349. § (1) bekezdés alapján, ha a kár már a jogorvoslati lehetőség igénybevételének határideje előtt bekövetkezett (BH2004. 12).

K/7.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mondja ki, hogy a megtévesztő hatósági magatartás tisztességtelen hatósági eljárásnak minősül.

K/8.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mondja ki, hogy a tisztességtelen hatósági eljárást nem ekként értékelő bírósági eljárás tisztességtelen bírósági tárgyalásnak (eljárásnak) minősül.

K/9.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mondja ki, hogy tisztességtelen bírósági tárgyalásnak (eljárásnak) minősül az, ha a bíróság, bár felismeri, illetve a per adatai alapján felismerhetné – különösen, ha a fél erre hivatkozik is a bíróság előtt –, hogy a hatóság a felet megtévesztette vagy félrevezette, de ennek ellenére a bíróság a félnek a megtévesztésből (félrevezetésből) fakadó magatartását (cselekvését vagy a cselekvésének a hiányát) a fél hátrányára értékeli (emberi méltósághoz való jog, tisztességes eljáráshoz való jog, törvény előtti egyenlőség, pártatlanság, stb.).

K/10.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mondja ki, hogy tisztességtelen bírósági tárgyalásnak (eljárásnak) minősül az, ha a bíróság az ítéletben a per lényeges kérdéseire nem ad választ (indokolási kötelezettség, hogyan lehetett volna tudnom 8 napon belül, hogy nem indul eljárás).

K/11.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mondja ki, hogy az alperes [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] megsértette a tisztességes hatósági eljáráshoz, valamint a jogorvoslathoz való jogomat, és az eljárása tisztességtelen volt (nem indult szabálysértési eljárás).

K/12.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mondja ki, hogy az elsőfokú bíróság és a másodfokú bíróság megsértette a tisztességes tárgyaláshoz (bírósági eljáráshoz) való alkotmányos jogomat. Továbbá eljárásával, pervezetésével, ítéletének indokolásával megsértette az emberi méltósághoz való jogomat. Az ítélet valójában egy megalázó bánásmódnak fogható fel, aminek lényege, hogy: az állam ellen ne panaszkodj, úgy sem fogsz célhoz érni! A perbeli kerékbilincselés jogalap nélküli, végeredményben megalázó büntetés volt, ami ellen a jogorvoslatot tudatosan, módszeresen félrevezetve elérték, hogy ne vegyem (vehessem) igénybe, és a bírósági eljárás ehhez asszisztált.

Ráadásul a bíróság nem áttallotta egyenesen azt állítani, hogy volt jogorvoslati lehetőségem, de azt nem használtam ki.

K/13.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mondja ki, hogy a szabálysértést megállapító jogszabályokban meghatározott szabálysértéseket – ha az elkövető a helyszíni bírság kiszabását nem fogadja el – kizárólag szabálysértési eljárás során lehet megállapítani. A szabálysértési ügyben illetékes bíróságtól eltérő, másik bíróság nem állapíthatja meg, hogy a szabálytalanság (szabálysértés) megtörtént, ha arról a szabálysértési hatóság nem hozott jogerős döntést (ártatlanság véelme, jó hírnévhez való jog, emberi méltósághoz való jog, tisztességes bírósági eljárás, pártatlanság, indokolási kötelezettség).

K/14.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mondja ki, hogy ha az elkövető a helyszíni bírság kiszabását nem veszi tudomásul, akkor az elkövetőt a kerékbilincselési intézkedés miatt sem, és a helyszíni bírság kiszabása miatt sem illeti meg a Kftv. 23. § (3) bekezdésben szabályozott jegyzőhöz fordulás joga, mert más jogorvoslati lehetőség van a számára biztosítva. Mindkét intézkedés elleni jogorvoslati lehetőség majd csak a később meginduló szabálysértési eljárás során nyílik meg (jogorvoslathoz való jog).

K/15.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mondja ki, hogy az alperes hatóság megsértette a jogorvoslathoz való alapvető alkotmányos jogomat. A bíróság pedig szintén megsértette azt, csak éppen fordított értelemben, amikor az ítéletét arra alapozta, hogy mégis volt jogorvoslati lehetőségem (jogorvoslathoz való jog, tisztességes, pártatlan eljáráshoz való jog).

K/16.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mondja ki, hogy a kerékbilincselési intézkedés jogszerűségének feltétele, hogy a jármű szabálytalan elhelyezése jogerősen állapításra kerüljön. Ezt vita esetén a szabálysértési hatóság szabálysértési eljárás lefolytatása során határozatban állapíthatja meg. Ha ilyen jogerős megállapításra nem került sor, akkor a szabálytalanság (szabálysértés) nem történt meg, és a kerékbilincselési intézkedés jogellenes (jogállamiság, ártatlanság véelme, tisztességes hatósági- és bírósági eljáráshoz való jog).

K/17.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mondja ki, hogy ha az elkövető a helyszíni bírság kiszabását nem veszi tudomásul, és szabálysértési eljárás az Sztv. 137. § megsértésével nem indul, pl. mert a helyszíni bírságot kiszabó hatóság a szükséges feljelentést nem teszi meg, akkor ezzel a helyszíni bírság kiszabása és a kerékbilincselési intézkedés is jogellenessé válik, továbbá sérül a jogorvoslathoz való alkotmányos jogom.

K/18.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mondja ki, hogy a bírósági eljárás tisztességtelen volt, mert a bíróság olyan magatartást tanúsított, mintha az alperes ügyvédje lett volna (tisztességes eljáráshoz való jog, törvény előtti egyenlőség, pártatlanság követelménye).

K/19.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mondja ki, hogy a bíróságnak a per folyamán tanúsított magatartása, döntésének indokolásának logikája következetesen arra irányult, hogy engem hátrányba hozzon, és az alperes hatóság javára dönthessen, és ezért az eljárása tisztességtelen volt. A tisztességtelen eljárásával megsértette az emberi méltóságomat.

K/20.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mondja ki, hogy megalapozza a jegyző kárfelelősségét, hogy az email-ben benyújtott panaszomra nem reagált (BH1997. 225., hatóság által jogellenesen okozott kár megtérítéséhez való jog).

A BH1997. 225. jogeset tartalma szerint: „Az államigazgatási szerv «hallgatása» a kárfelelőssége alapjául szolgálhat [1957. évi IV. tv. (Áe.) 2. § (6)-(7) bek., 15. § (1) bek., Ptk. 349. § (1) bek., 339. § (1) bek., 1992. évi XXXII. tv. 14. §, 1991. évi XXV. tv. 12. § (5) bek., 1994. évi II. tv. 1. § (1) bek.]”.

K/21.

Abban az esetben, ha mégis megilletett volna a jegyzőhöz fordulás joga, akkor kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mondja ki, hogy az alperes hatóság tudatosan megtevesztett engem, valamint az eljárása tisztességtelen volt.

Meggyőződésem, hogy alapvető jogom megtudni azt, hogy az alperes hatóság és a bíróságok tisztességes, pártatlan eljárást folytattak-e, ezt kérem elsősorban megállapítani. A lelki nyugalmam visszaállítása érdekében szükséges azt tudnom, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság a tisztességtelen eljárást a hatóság és a bíróság részéről megállapíthatónak látja-e.

I. A megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezés(ek), bírói döntések megnevezése, a határidőszámításhoz szükséges adatok közlése (a jogerős ítélet kézhezvételének időpontja stb.):

Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 6.Pf.22.312/2012/3. számú ítélete

Az ítélet átvételének időpontja: 2013.11.25.

Az alkotmányjogi panasz beadásának határideje (60 nap): 2014.01.24.

Fővárosi Törvényszék, mint elsőfokú bíróság 4.P.21.677/2012/2. számú ítélete

II. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

A Nemzeti Hitvallás bizonyos részei:

„Valljuk, hogy az emberi lét alapja az **emberi méltóság**”.

„Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az **igazság**, a szabadság kiteljesítése.”

„Valljuk, hogy népuralom csak ott van, ahol az **állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi.**”

B) cikk (1) (jogállamiság, jogbiztonság)

R) cikk (2) bekezdés (a jogszabályok mindenre kötelezőek),
 I. cikk (1) bekezdés (alapvető jogok tiszteletben tartása),
 II. cikk (emberi méltósághoz való jog)
 III. cikk (megalázó bánásmód és büntetés tilalma)
 XIII. cikk (1) bekezdés (tulajdonhoz való jog)
 XV. cikk (1) bekezdés (törvény előtti egyenlőség)
 XV. cikk (2) bekezdés (megkülönböztetés tilalma)
 XXIV. cikk (1) bekezdés (ügyintézés részrehajlás nélkül, tisztességes módon, indokolási kötelezettség)
 XXIV. cikk (2) bekezdés (hatóság által jogellenesen okozott kár megtérítése)
 XXVIII. cikk (1) bekezdés (pártatlan bíróság, tisztességes tárgyalás, indokolási kötelezettség)
 XXVIII. cikk (2) bekezdés (ártatlanság vélelme)
 XXVIII. cikk (7) bekezdés (jogorvoslathoz való jog)
 25. cikk (1) bekezdés (a bíróság feladata az igazság szolgáltatása)
 26. cikk (1) bekezdés (a bírák alá vannak rendelve a törvénynek)
 28. cikk (a bíróság a jogszabályt azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezi, azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak)

III. A közvetlen érintettség kifejtése (az eljárás megindításának indokai, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege, bírói döntés esetén a pertörténet röviden, az ügyben hozott bírói döntések stb.):

A pertörténet röviden:

2008.05.05-én szabályosan parkoltam az általam használt személygépjárművel. A [REDAKTOR] szerint szabálytalanul parkoltam, és kerékbilincset helyezett el a járművön, amiről jegyzőkönyvet hagyott hátra a járművön, és távollétemben helyszíni bírsággal sújtott. A helyszíni bírság kiszabását nem fogadtam el, ezen túlmenően másnap email-ben panaszt nyújtottam be az illetékes jegyzőhöz. A helyszíni bírság el nem fogadása miatt az alperes hatóság döntése nem emelkedett jogerőre, és a szabálysértést nem állapította meg jogerős hatósági vagy bírósági határozat.

A hátrahagyott jegyzőkönyvben az szerepelt, hogy a kerékbilincselési intézkedés ellen jogorvoslattal a később meginduló szabálysértési eljárás során élhetek. Az eljárás azonban nem indult meg az alperes hatóság törvénysértő mulasztása miatt (Sztv. 136.-137. §). Ezért nem élhettem a jegyzőkönyvben adott tájékoztatás szerinti jogorvoslati jogommal. Az intézkedés napján már bekövetkezett károm megtérítése miatt pert indítottam az alperes hatóság ellen. A bíróság az ítéletében azért utasította el a keresetemet, mert nem éltem a Kftv. 23. § (3) bekezdésében biztosított jegyzőhöz fordulás lehetőségével. Az ítélet szerint a perben a Ket. szabályait kell alkalmazni az Sztv. szabályai helyett.

IV. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

Az indítványban szereplő jogszabályok:

a közterület-felügyeletről szóló 1999. évi LXIII. törvény (továbbiakban: Kftv.)
 a szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény (Sztv.)
 a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.)

a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.)

a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.)

A fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (Fttv.)

1. A Ptk. 349. § (1) bekezdésében levő kizáró okok nem merülnek fel az ügyben

Az alperes hatóság nem államigazgatási jogkörben járt el, hanem szabálysértési hatósági jogkörben, hiszen helyszíni bírságot is kiszabott.

A kár már bekövetkezett, ezért nem volt elhárítható.

A kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségek nem léteztek, hiszen a kár már bekövetkezett, ezért nem lehetett volna elérni semmiképpen sem, hogy a kár ne következzen be.

A Kftv. 23. § (3) bekezdése szerinti jegyzőhöz fordulás lehetősége csak abban az esetben áll rendelkezésre, ha eljárás nem indul. Az alperes hatóság arról tájékoztatott, hogy eljárás indul. Az Sztv. 136.-137. § szerint az eljárás kötelező.

A Kftv. 23. § (3) bekezdése a jegyzőhöz fordulás határideje az intézkedés napjától számított 8 nap. Ennyi idő alatt nem lehetett megtudnom, hogy esetleg – törvénysértő módon – mégsem indul eljárás. Tisztességtelen, hogy a bíróság azt várta el tőlem, hogy járjak annak utána, hogy az alperes hatóság nem jár-e el törvénysértő módon.

Felsoroltam 5 érvet, hogy a Ptk. 349. § (1) bekezdése miért nem alkalmazható. Ha ezekben igazam van, akkor megállapítható, hogy a bíróság különböző akadályokat gördített az ügyem elé, annak érdekében, hogy az alperes hatóságot hozhassa ki győztesnek.

2. A szabálysértést nem követtem el, a járművel szabályosan parkoltam.

Az alperes hatóság által kiszabott helyszíni bírságot nem ismertem el. Ezt követően eljárás nem indult, ezért jogerősen nem állapította meg a szabálysértési hatóság, hogy szabálysértés történt volna. Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése szerint hazánk jogállam. Ezért elengedhetetlen, hogy a hatóságok és a bíróságok a törvények szerint folytassák le az eljárásukat. A jogbiztonság feltételezi, hogy a hatóságok és a bíróságok nem tekintik szabálysértőnek azt, akiről nem állapították meg jogerősen, hogy szabályt sértett. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdése szerint megillet az ártatlanság vételeme, a VI. cikk (1) bekezdése szerint pedig a jó hírnévhez való jog, ami ellentétes az ítélettel, ami szerint a szabálytalanságot (szabálysértést) elkövettem. Sérti az emberi méltóságot, hogy szabályszegőnek minősítenek jogerős szabálysértési határozat hiányában is.

3. Az alperes hatóság eljárására az Sztv. rendelkezéseit kell alkalmazni, és az intézkedése elleni panaszra is az Sztv. rendelkezései az irányadók.

A közterület-felügyeletről szóló 1999. évi LXIII. törvény (Kftv.) 23. § (1) bekezdése szerint: „A felügyelő eljárására - ha jogszabály másként nem rendelkezik - az ügy jellegétől függően az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló, illetőleg a szabálysértésekről szóló törvény rendelkezéseit kell alkalmazni.” Az ügy jellege szabálysértés (hátrahagyott jegyzőkönyv, 2. oldal, „Tájékoztató”, 1. mondat: „A kerékbilincs alkalmazására KRESZ szabálysértés miatt került sor”), ezért az Sztv. rendelkezéseit kell alkalmazni. A hatóság és az ügyfél közötti jogviszonyt is az ügy jellege határozza meg. Ha ez szabálysértés, akkor értelemszerűen szabálysértési jogviszonyról van szó.

Az EBH2001. 484. jogeset szerint tartalma szerint: „Szabálysértési eljárásra az Áe. hatálya nem terjed ki [1957. évi IV. tv. 3. § (7) bek., 1999. évi LXIX. tv. 135. § (2) bek., 1994. évi XXXIV. tv. 92. § (2) bek., 93. §, 1/1999. Közigazgatási jogegységi határozat].” Ma már az Áe. helyett a Ket. értendő, de a lényeg változatlan, az ügyben az Sztv. rendelkezéseit kell alkalmazni, nem pedig a Ket.-et.

Az Sztv. szerint a helyszíni bírság megelőzi magát a szabálysértési eljárást. Ha azt az elkövető elfogadja, akkor az eljárás el sem kezdődik. Csak akkor lesz eljárás, ha nem fogadja el. Ezért az intézkedés elleni jogorvoslat speciális természetű. A jogorvoslat első lépése a várakozás: várni kell az eljárás megindítására. Csak ennek során lesz lehetőség igénybe venni a jogorvoslatot.

4. A Ptk. 349. § (1) bekezdésében levő feltételek anyagi jogi feltételek, ezért a bíróság ezeket nem hozhatja fel a fél kérelme hiányában

Vitán felül áll, hogy az alperes hatóság erre nem hivatkozott, ezt az ítélet is megállapította.

A BH1980. 380. jogeset II. részének tartalma szerint: „II. Államigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősségnek a [Ptk. 349. §-ában] írt feltételei nem eljárásjogi, hanem anyagi jogi feltételek, ezért a pert érdemben ítélettel kell eldönteni.”

Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdéséből (törvény előtti egyenlőség), a XXVIII. cikk (1) bekezdéséből (önrendelkezési jog), az 1/1994. (I. 7.) AB határozatból, a Pp. 3. § (2) bekezdéséből (kérelemhez kötöttség) és a 215. § (az érdemi döntés korlátai) következik, hogy a bíróság nem hoz fel anyagi jogi szabályokat „magától”, hanem a felek által felhozott anyagi jogszabályokat alkalmazza. A törvényi követelményekkel ellentétben, a perben a bíróság az alperes hatóság ügyvédjévé vált, amivel megsértette a pártatlanság, a tisztességes bírósági eljárás, a törvény előtti egyenlőség, a megkülönböztetés tilalmának alkotmányos követelményét.

5. Az alperes hatóság szabálysértési hatósági jogkörben járt el, nem pedig államigazgatási jogkörben. Ezért az ítéletben szereplő Ptk. 349. § (1) bekezdése ezért sem alkalmazható.

A 63/1997. (XII. 12.) AB határozatban Dr. Sólyom László alkotmánybíró párhuzamos indokolása szerint: „Nem államigazgatási jogviszonyról van tehát szó szabálysértési eljárások esetén (LB KK 6., BH 1992/432). Ezért a szabálysértési határozat nem minősül az Áe. 3. § (3) bekezdése szerint államigazgatási ügyben hozott határozatnak (BH 1995/678). ... A szabálysértési jogviszony és az államigazgatási (közigazgatási) jogviszony különbözősége, az eljárások eltérő rezsimje, a jogkövetkezmények különböző célja-természete jelenti a döntő tényezőket. (Egy szervezeten belül is elválasztható a hatósági és a szabálysértési kategória: pl. a rendőrhatalmási igazgatási határozatok - mint pl. jogosítvány bevonása - és a szabálysértési hatósági funkciók - mint pl. bírságolás közlekedési szabályszegésért.)”

A Kftv. 23. § (1) bekezdése szerint az ügy jellege dönti el, hogy a Ket. vagy az Sztv. rendelkezéseit kell-e alkalmazni. Az alperes hatóság jogkörét is az ügy jellege dönti el, amiben intézkedik. Mivel az ügy jellege szabálysértés, ezért az alperes hatóság szabálysértési hatósági jogkörben járt el. A helyszíni bírság kiszabását az Sztv. szabályozza. Abból, hogy az alperes hatóság helyszíni bírságot is kiszabott, szintén megállapítható, hogy szabálysértési jogkörben járt el, nem pedig államigazgatási jogkörben. A Kftv. 17. §-a szerint: „A felügyelő a szabálysértés elkövetőjét - a cselekmény súlyától függően - jogosult a jogszabályban meghatározott esetekben helyszíni bírsággal sújtani”. Ebből egyértelműen következik, hogy az alperes hatóság szabálysértési hatósági jogkörben járt el. Az Sztv. 32. § (1) bekezdés szerint: „Szabálysértés miatt - ha a szabálysértést meghatározó jogszabály másként nem rendelkezik - a községi, városi, megyei jogú városi, fővárosi kerületi jegyző jár el”. A szabálysértést meghatározó jogszabály a hátrahagyott jegyzőkönyv szerint a a józsefvárosi zöldterületek és zöldfelületek védelméről, használatáról szóló 57/2007. (X.16.) Budapest Főváros VIII. kerület Józsefvárosi Önkormányzati rendelet volt, aminek a 6. § (1) bekezdése úgy rendelkezett, hogy: „A

jelen rendeletbe foglalt szabályok betartását a Polgármesteri Hivatal erre felhatalmazott köztisztviselője, a közterület-felügyelet, továbbá a rendőrség ellenőrzi". Tehát az alperes hatóság a szabálysértési hatóság jogkörét gyakorolta, ezért szabálysértési hatósági jogkörben járt el, nem pedig államigazgatási jogkörben.

6. Ha a kár még a jogorvoslati lehetőség határidejét megelőzően bekövetkezett, akkor a Ptk. 349. § (1) bekezdés nem jelent kizáró okot.

A BH2004. 12 jogeset tartalma szerint: „A rendes jogorvoslat igénybevételének elmulasztása, mint a hatóság kártérítési felelősségét kizáró károsult önhiba nem jöhet szóba, ha a károsult a kárt az államigazgatási határozat megfellebbezésével nem háríthatta volna el [1959. évi IV. törvény 349. § (1) bekezdés, 1993. évi III. törvény].” A károm már a jogorvoslati lehetőség határideje előtt, még aznap bekövetkezett, ezért a kárt nem is lehetett volna elhárítani rendes jogorvoslattal, ezért a Ptk. 349. § (1) bekezdésében levő kizáró feltétel nem teljesül, ellentétben az ítélet indokolásával.

A kerékbilincselési díjat még a leszerelés előtt be kellett fizetnem, és az egyéb anyagi károm is előtte keletkezett. A nem vagyoni károm is a kerékbilincs leszerelése előtt keletkezett.

7. Nem tudtam arról, hogy nem indul eljárás, ezért nem értékelhető a terhemre, hogy nem fordultam a jegyzőhöz.

Az alperes hatóság arról tájékoztattott, hogy eljárás fog indulni. Ez az Sztv. 136.-137. §-a szerint kötelező. Analógiára hivatkozva felhozom a BDT2004. 1074. jogesetet, mely szerint: „A bírósági végrehajtó részéről az ingatlan-végrehajtás körében, a végrehajtási jog ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyeztetésének elmulasztása olyan kirívó jogsértés, amely a felróhatóság megállapítását indokoltá teszi. Amennyiben a bírósági végrehajtó államigazgatási jogkörben okoz kárt, nem értékelhető a károsult terhére, hogy a mulasztással szemben - amelyről nem volt tudomása - nem élt jogorvoslattal. A végrehajtási eljárás folyamatában bármikor sor kerülhet jogellenes és felróható végrehajtási cselekményre vagy mulasztásra, a végrehajtást kérőt ezért kár a végrehajtási eljárás folyamatban léte alatt is érheti.”

A Ket. 71. § (1) bekezdése szerint a hatóság az ügy érdemében határozatot hoz. Határozat nem született. Ez jogellenes. Az pedig tisztességtelen bírósági eljárásnak minősül, hogy az ítélet szerint nem vettem igénybe a jogorvoslatot, amikor a helyzet az, hogy éppen az alperes volt az, aki nem biztosította a jogorvoslathoz való jogomat.

8. A kerékbilincselési intézkedés ellen – közvetlenül – a törvény szerint nem volt panasztételi lehetőségem

Az ítélet szerint a 19/2005. (IV.22.) Főv. Kgy. rendelet 43. § (1) bekezdése és a közterület-felügyeletről szóló 1999. évi LXIII. törvény (Kftv.) 23. § (3) bekezdése alapján a jegyzőhöz fordulhattam volna. Ez azonban nem igaz az alábbiak miatt:

A Kftv. 23. § (1) bekezdése szerint: „A felügyelő eljárására - ha jogszabály másként nem rendelkezik - az ügy jellegétől függően az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló, illetőleg a szabálysértésekről szóló törvény rendelkezéseit kell alkalmazni.” A (3) bekezdés szerint: „Ha a felügyelői intézkedést követően a (2) bekezdésben említett eljárás nem indul, az intézkedéssel szemben panasznak van helye. A panaszt az intézkedés napjától számított 8 napon belül a jegyzőhöz kell benyújtani.”

A jegyzőhöz fordulás lehetőségének az a feltétele, hogy ne induljon eljárás. Azonban a szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény (Sztv.) 136.-137. §-a szerint az eljárást le kell folytatni, tehát az kötelező. Az Sztv. rendelkezéseit pedig a Kftv. 23. § (1) bekezdése miatt kell alkalmazni, mert az ügy jellege szabálysértés. Ezekből az következik, hogy ha nem fogadom el a

helyszíni bírság kiszabását, akkor a szabálysértési eljárást le kell folytatni, ebből pedig az következik, hogy nem illet meg a jegyzőhöz fordulás joga. Eljárás azonban nem indult, mert az alperes hatóság elmulasztotta a feljelentést (Sztv. 136.-137. §). Különösen nagy súllyal kell figyelembe venni, hogy az alperes hatóság arról tájékoztatót (helyesebben: félrevezetett), hogy feljelentést tesz, így annak elmaradása nem értékelhető a hátrányomra.

9. Ha mégis megilletett volna a jegyzőhöz fordulás joga, akkor az azt jelentené, hogy az alperes hatóság tudatosan megtévesztett engem.

Ebben az esetben nyilvánvaló a megtévesztés, hiszen a hátrahagyott jegyzőkönyvben nincs szó a jegyzőhöz fordulás lehetőségéről, mint jogorvoslati lehetőségről. A Ket. 71.-72. §-a szerint a hatóság döntésének tartalmaznia kell a jogorvoslati lehetőségről való tájékoztatást (72. § (1) bekezdés da) pont), ettől eltekinteni nem lehet, ráadásul alkotmányos jogom sérül.

A BH1986. 365. jogeset tartalma szerint: „Az ügyfél nem köteles arra, hogy az államigazgatási hatóság által igazolt adatok helyességét ellenőrizze. Ezért a téves adatszolgáltatás miatt a fél által az államigazgatási szerv ellen indított kártérítési perben a közölt adatok ellenőrzésének elmulasztása miatt a fél terhére kármegosztásra nem kerülhet sor [Ptk. 349., 339. §].”. Analógia alapján az alperes hatóság által hátrahagyott jegyzőkönyvben szereplő tájékoztatást a jogorvoslatról nem kellett ellenőriznem a jogszabályokban, annak helyességében jóhiszeműen bízhattam. Ezért ebből a megtévesztésből eredő cselekvésem nem eshet a közöttünk levő perben a hátrányomra.

10. Az alperes hatóság olyan magatartást tanúsított, ami szerint nincs jogom a jegyzőhöz fordulni, sőt, ezzel ellentétes tájékoztatást adott.

Ezt alátámasztja a hátrahagyott jegyzőkönyv, amely szerint jogorvoslati lehetőségem majd csak „a már megindított szabálysértési eljárás során” lesz (jegyzőkönyv, 2. oldal, Jogorvoslati lehetőség, 2. pont).

11. Az alperes hatóság csak 1 jogorvoslati lehetőségről adott tájékoztatást, ezért alappal hittem abban, hogy a két intézkedés (a kerékbilincselés és a helyszíni bírságolás) egy többől fakad, és mindkét intézkedés ellen csak majd a szabálysértési eljárás megindulását követően élhetek panasszal.

Ez következik a hátrahagyott jegyzőkönyv, 2. oldal, Jogorvoslati lehetőség, 2. pontjából. Ha a tájékoztatás nem helyes, akkor az alperes hatóság magatartása félrevezető, megtévesztő, tisztességtelen.

12. Az alperes hatóság eljárása tisztességtelen volt, mert nem tette meg a feljelentést, amiről tájékoztatót, és ezért nem indult meg a szabálysértési eljárás, aminek következtében elestem a tájékoztatásban szereplő jogorvoslati lehetőségtől.

Az alperes úgy tájékoztatót, hogy nincs lehetőségem 8 napon belül a jegyzőhöz fordulni, tekintettel arra a tényre, hogy ez a lehetőség nem szerepel a leírt jogorvoslati lehetőségben. Ha ez a lehetőség mégis adott lett volna a számomra, akkor ez szándékos félrevezetésnek, megtévesztésnek minősül.

Felmerül a kérdés, hogy az alperes hatóságnak ez a félrevezetése kimeríti-e a tisztességtelen hatósági eljárás fogalmát. Jogszabály csak a tisztességes hatósági eljárás fogalmát ismeri, mint olyat, amihez mindenkinek joga van. De hogy mit értsünk ezen, azt nem részletezi. Ezért analógiával élek ennek a fogalomnak az esetemre vonatkozó meghatározása érdekében.

A hátrahagyott jegyzőkönyvben az szerepel, hogy az alperes hatóság feljelentést tesz. A feljelentést azonban nem tette meg, ezért félretájékoztatót engem. Ez tudatos volt az alperes hatóság részéről, ezért egyben szándékos félrevezetésnek is minősül. A szándékos félrevezetés (tudatos félretájékoztató) pedig megvalósítja a tisztességtelen magatartás fogalmát. Nincs jogszabály, ami meghatározza, hogy a hatóság eljárása mikor tisztességtelen. De nyilvánvaló, hogy a tudatos félretájékoztató tisztességtelen. Arra azonban van jogszabály, hogy mi a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat, ezért analógiával élek a kettő összehasonlításakor. A Fttv. szerint tisztességtelen az a kereskedelmi gyakorlat, ami:

- nem a jóhiszeműség és tisztesség alapelveinek megfelelően elvárható gondossággal jár el (Fttv. 3. § (2) bekezdés a) pont)
- érzékelhetően rontja azon fogyasztó lehetőségét az áruval kapcsolatos, a szükséges információk birtokában meghozott tájékozott döntésre (b) pont)
- A (2) bekezdés értelmében tisztességtelen különösen az a kereskedelmi gyakorlat, amely megtévesztő (6. § és 7. §) vagy agresszív (8. §). (Fttv. 3. § (3) bekezdés)

Az Fttv. 4. § (1) bekezdése szerint: „A kereskedelmi gyakorlat megítélése során az olyan fogyasztó magatartását kell alapul venni, aki ésszerűen tájékozottan, az adott helyzetben általában elvárható figyelmességgel és körültekintéssel jár el, figyelembe véve az adott kereskedelmi gyakorlat, illetve áru nyelvi, kulturális és szociális vonatkozásait is”. Ez annyiban lehet fontos a hatósági eljárásban, hogy az ügyféltől elvárható, hogy tudja, hogy valamiféle jogorvoslatra lehetősége van vagy lesz, és erről tájékoztatást kell kapnia az eljáró hatóságtól. Azonban az semmiképpen nem várható el az ügyféltől, és az ügyfél hátrányára nem eshet, hogy a kapott tájékoztatás ellenére tovább tudakozódjon, és gyanúval éljen a hatóságtól kapott tájékoztatás valóságtartalma felől.

Az Fttv. 6. § (1) bekezdése szerint: „Megtévesztő az a kereskedelmi gyakorlat, amely valótlan információt tartalmaz, vagy valós tény – figyelemmel megjelenésének valamennyi körülményére – olyan módon jelenít meg, hogy megtéveszti vagy alkalmas arra, hogy megtéveszse a fogyasztót az alábbiak közül egy vagy több tényező tekintetében és ezáltal a fogyasztót olyan üzleti döntés meghozatalára készíti, amelyet egyébként nem hozott volna meg, vagy erre alkalmas:

...

f) az áruhoz kapcsolódóan biztosított ügyfélszolgálat és panaszkezelés,

...

i) a fogyasztó jogai, illetve a fogyasztót az ügylet folytán esetlegesen terhelő hátrányos jogkövetkezmények kockázata.”

Az Fttv. 7. § (1) bekezdése szerint: „Megtévesztő az a kereskedelmi gyakorlat, amely

a) – figyelembe véve valamennyi tényszerű körülményt, továbbá a kommunikáció eszközének korlátait – az adott helyzetben a fogyasztó tájékozott üzleti döntéséhez szükséges és ezért jelentős információt elhallgat, elrejt, vagy azt homályos, érthetetlen, félreérthető vagy időszerűtlen módon bocsátja rendelkezésre, vagy nem nevezi meg az adott kereskedelmi gyakorlat kereskedelmi célját, amennyiben az a körülményekből nem derül ki, és

b) ezáltal a fogyasztót olyan üzleti döntés meghozatalára készíti, amelyet egyébként nem hozott volna meg, vagy erre alkalmas

(a továbbiakban: megtévesztő mulasztás).”.

Az Fttv. nem a hatóság eljárására fogalmaz meg követelményt, azonban az Alaptörvény szerint a hatóság eljárásának tisztességesnek kell lennie. Jogszabály nem fogalmaz meg ennél konkrétabb követelményeket, azonban nyilvánvaló, hogy a jogalkotó az Fttv. idézett magatartásait általánosságban is tisztességtelennek ítéli, ezért azt a hatóságnak is feltétlenül be kell tartania.

Ha a jegyzőhöz fordulás kérdésében nincs igazam, és mégis megilletett a jegyzőhöz fordulás lehetősége, akkor azért volt tisztességtelen az alperes eljárása, mert nem tájékoztatott erről a lehetőségről (megtévesztő mulasztás), illetve teljesen más tartalmú tájékoztatást adott (félrevezetés).

13. A bírósági eljárás tisztességtelen volt, mert olyan okból alkalmazta a Ket. rendelkezéseit az Sztv. rendelkezései helyett, hogy az alapján el tudja utasítani a keresemet.

A Kftv. 23. § (1) bekezdése szerint a perben az Sztv. rendelkezéseit kell alkalmazni a Ket. helyett. Ennek a rendelkezésnek az ellentétes értelmű alkalmazása egyértelmű bizonyítéka annak, hogy a bíróság megsértette a tisztesség, a pártatlanság és az igazság szolgáltatásának alkotmányos követelményét.

14. A bírósági eljárás tisztességtelen volt, mert az ítélet a hátrányomra vette figyelembe, hogy az alperes hatóság félrevezető, megtévesztő és tisztességtelen eljárása miatt nem írásban nyújtottam be a panaszomat a jegyzőnek.

Az alperes hatóság tájékoztatása szerint egyáltalán nem kellett volna energiát fordítanom a jegyzőhöz fordulás érdekében. Az semmiképpen sem eshet a hátrányomra, hogy ezt mégis megtettem. Az pedig végképp nem, hogy nem írásban vagy szóban, hanem „csak” email-ben.

15. A kerékbilincselés és a helyszíni bírság kiszabása azonos alapból eredő intézkedések, amelyek egymás jogi sorsát osztják.

A kerékbilincselés és a helyszíni bírság is oly mértékben összefüggnek a szabálysértési eljárással, hogy vita esetén anélkül nem létezhetnek. Erre utal, hogy a hatóság nem is tájékoztatott arról, hogy a kerékbilincselés, mint független intézkedés ellen milyen jogorvoslati lehetőségem van. Persze, hogy nem, hiszen az nem egy független intézkedés, vita esetén az csak a szabálysértési eljárással együtt létezhet.

16. A bírósági eljárás tisztességtelen volt

A bírósági eljárás során a bíróság folyamatosan változtatta az álláspontját, és pedig mindig annak megfelelően, hogy mindenképpen az alperes hatóság nyerjen.

Tisztességtelen volt megállapítani a jegyzőhöz fordulás lehetőségét, mert azt egyrészt nem is tette lehetővé a törvény, másrészt pedig megtettem. Tisztességtelen volt joghatás kiváltására alkalmatlannak minősítenie, mert egyrészt erre az alperes nem hivatkozott (a bíróság az alperes hatóság ügyvédjeként funkcionált), másrészt a Kftv. 23. § (3) bekezdése nem szab alaki feltételt a jegyzőhöz benyújtott panasznak. A panasz benyújtására nem a bíróság által felhozott Ket. rendelkezéseit, hanem az Sztv. rendelkezéseit kell alkalmazni (Kftv. 23. § (1) bekezdés). Az, hogy a (4) bekezdés szerint a jegyző a panasz tárgyában a Ket. szabályai szerint határozattal dönt, nem a panasz

benyújtására vonatkozó szabály, hanem kizárólag a jegyző eljárására vonatkozik. A panasz benyújtásának lehetőségét a Kftv. 23. § (3) bekezdése írja elő, de egyrészt feltételhez köti, ami jelen esetben nem is teljesül, másrészt a panasz alakiságára semmilyen szabályt nem állapít meg.

Tisztességtelen a bírósági eljárás azért is, mert az alperes hatóság félrevezetése miatti cselekvésemet, illetve annak hiányát – azt, hogy nem éltem a jegyzőhöz fordulás lehetőségével, pontosabban, hogy azt email-ben tettem meg, és nem írásban – a hátrányomra értékelte.

Az is visszásnak (tisztességtelennek) tűnik, hogy csak a másodfokú ítéletben – de még a másodfokú tárgyaláson sem – került megállapításra az, hogy két, egymástól független intézkedés történt. Erre sem hivatkozott soha az alperes hatóság, ezt a bíróság az alperes hatóság győzelemre vezetése érdekében találta ki. Erről korábban nem esett szó, ezért ezen megállapítás ellen nem volt lehetőségem érvelni. Azonban ebben az esetben két, egymástól független eljárásról lenne szó. A két eljárás esetén pedig két, egymástól független jogorvoslati lehetőség lett volna adott a számomra. A két jogorvoslati lehetőségről két, egymástól független tájékoztatást kellett volna kapnom. Ha még az elsőfokú bírósági eljárásban kiderül, hogy a bíróság két, egymástól független intézkedésnek tekinti a kerékbilincselést és a helyszíni bírság kiszabását, akkor értelemszerűen erre vonatkozó érvelést is előadtam volna már az elsőfokú eljárás során is, valamint az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésemben. A bíróság álláspontja a per folyamán állandóan változott, és mindig úgy, hogy át ne billenjen a mérleg nyelve az én oldalamra. Ez sérti a pártatlan ítélezést, a törvény előtti egyenlőség elvét és a bírósági eljárás tisztességtelenségét jelenti.

Az elsőfokú bírósági eljárás első tárgyalásán a bíró még csak azt hozta fel, hogy az a probléma, hogy nem használtam ki a Ket. 20. § (1) bekezdésében levő lehetőséget: „A hatóság a hatáskörébe tartozó ügyben illetékességi területén köteles eljárni. Ha e kötelességének a rá irányadó ügyintézési határidőn belül nem tesz eleget, **a felügyeleti szerv - kérelemre vagy hivatalból - soron kívül, de legkésőbb a tudomásszerzéstől számított öt napon belül kivizsgálja a mulasztás okát.**” Az első tárgyaláson a bíró még azt mondta, hogy azért nem használtam ki a jogorvoslati lehetőséget, mert nem kértem a jegyző felügyeleti szervét, hogy utasítsa döntéshozatalra a jegyzőt. Ekkor még a bírónak egyáltalán nem jelentett problémát, hogy email-ben fordultam a jegyzőhöz, a panasz alakiságával nem volt problémája.

Természetesen meglepődtem azon, hogy nem elég az, hogy a jegyzőhöz fordultam, pedig nem is lett volna rá szükség, de még a felügyeleti szervéhez is kellett volna fordulnom. A bíróságnak a perhez ilyen módon való hozzáállására nem számítottam, és véleményem szerint ez már több is, mint tisztességtelen. A bíróság bejelentett álláspontja miatt a per szüneteltetését kértem, hogy a jegyző felügyeleti szervéhez forduljak. A felügyeleti szerv válasza jól jött a bíróságnak: a felügyeleti szerv szerint az email nem minősül panasznak. Ebbe a bíróság „belekapaszkodott”. Ezt sem az alperes hatóság hozta fel érvként, hanem egy másik hatóság. Külön érdekesség, hogy a másodfokú bíróság szerint a bíróságnak nem volt módja megítélni más hatóság magatartását, de más hatóság érveit azért köszönettel veszi, ha az az állam számára kedvező. Arra az álláspontra viszont el kellett volna jutnia, hogy ebben az ügyben folyamatosan sérelmet szenvedtem, ha az Alaptörvény rendelkezéseit magára nézve valóban kötelezőnek érezte volna (Alaptörvény, I. cikk, (1) bekezdés: az alapvető jogok védelme az állam elsőrendű kötelezettsége). Magatartásával a hatóság megsértette az alapvető emberi jogaimat. Megsértette a jogorvoslati jogomat, és megsértette az emberi méltóságomat. Olyan helyzetbe hozott, hogy büntetésként éljem meg a szabályos parkolásomat, és elérte, hogy ez

ellen semmit se tudjak tenni. Ezzel lelki sérülést okozott, ami szinte fizikai fájdalommal ér fel, a bíróság pedig – képletesen szólva – még egyet belém is rúgott.

De más hatóság „segítségét” a bíróság elfogadja (az email nem írásbeli panasz), végül is közös a céljuk, nehogy már az államnak vissza kelljen adni a tisztességtelenül megszerzett kerékbilincselési díjat. De ekkor még az elsőfokú bírósági eljárásban szó sem volt két, egymástól független intézkedésről. A bíróság álláspontja mindig úgy, és olyan mértékben változott, hogy a mérleg nyelve mindig az alperes hatóság felé mutasson. A másodfokú bíróság az ítéletében már új álláspontot képviselt, ami ellen nem volt lehetőségem érvelni. A bíróság eljárás ugyan kétszintű volt, de azt például nem tudtam felhozni az elsőfokú eljárásban, hogy miért nem volt két jogorvoslati lehetőségem, ha két független intézkedés történt, hiszen erről nem is esett szó az elsőfokú tárgyaláson.

A hátrahagyott jegyzőkönyv egy mondata elárulja, hogy egy eljárásról van szó, ezért a két intézkedés nem független egymástól. A hátrahagyott jegyzőkönyv 2. oldalán, a „Munkanapokon 08:30-16:30 óráig” című részben ez áll: „Amennyiben a szabálysértő a kerékbilincselés leszerelésénél jelen van, és elfogadja a helyszíni bírság kiszabását, valamint a kiszabott bírság összegét 30 napon belül befizeti, a közterület-felügyelő befejezettnek tekinti a szabálysértési eljárást”. Ez azt is igazolja, hogy szabálysértési hatósági jogkört gyakorolt. Azt is igazolja, hogy az alperes hatóság szerint a szabálysértési eljárás már elkezdődött, legalábbis a szóhasználatából ez következik.

Ha az alperes szabálysértési eljárást indított ellenem (megteszi a feljelentést), ott kiderült volna, hogy jogellenes volt a kerékbilincselés. Ezért a kerékbilincselésből eredő károm megtérülhetett volna a szabálysértési eljárás következményeként (vö: ítélet 4. oldal 3. bekezdés: „közömbös, hogy a helyszíni bírság be nem fizetése miatt indult-e szabálysértési eljárás”), ezért nem közömbös, hogy indult-e eljárás. Ez az érvelés tisztességtelen, mert nem az igazságot szolgálja, kizárólag arra irányul, hogy az alperes hatóság nyerjen.

A károm megtérülhetett volna, de a későbbiekben értelemszerűen nem volt elhárítható, ugyanis már aznap bekövetkezett (vö: Ptk. 349. § (1) bekezdés). Fontos megkülönböztetni a megtérülést (ami a pénz visszafizetését jelenti) a kár elhárításától (a kár végül mégsem következik be). A kár bekövetkezett, ezért nem lehetett volna azt elhárítani semmiféle jogorvoslattal.

A káromat az ítélettel ellentétben nem csak a kerékbilincselési intézkedésből származtattam, hanem az alperes hatóság egész eljárása miatt, tehát pl. a szabálysértési eljárás elmaradása miatt is, aminek során kiderülhetett volna, hogy a kerékbilincselés jogellenes volt.

17. Az alperes hatóság eljárása félrevezető, megtévesztő, tisztességtelen volt

A korábbiakat kiegészítem a következőkkel, amik jobban rávilágítanak a tisztességtelen eljárásra azzal összefüggésben, hogy a kerékbilincselési intézkedés miatt a bíróság szerint megilletett a Kftv. 23. § (3) bekezdése szerinti jegyzőhöz fordulás joga.

A hátrahagyott jegyzőkönyvben az szerepelt, hogy a kerékbilincs alkalmazására KRESZ szabálysértés miatt került sor, és panasztételre a jegyzőkönyvben tételesen felsoroltak esetén van lehetőségem. A jegyzőkönyvben szerepel, hogy milyen eljárások kerülnek alkalmazásra. Ez az én esetemben – tekintettel arra, hogy a leszerelésre munkanapon 16:30-08:30 között került sor – a következő, idézem a jegyzőkönyvből:

„Munkanapokon: 16.30-08.30 óráig, valamint munkaszüneti és ünnepnapokon:

A kerékbilincs fel- és leszerelési díjának befizetése után történik meg az elindulásgátló eszköz eltávolítása.

A KRESZ szabálysértés miatt a gépjármű forgalmi rendszáma alapján, Távolléti Helyszíni Bírságot, Helyszíni Bírságot, illetve a BM. Adatnyilvántartó által közölt gépjármű tulajdonos/üzembentartó ellen, a lakóhelye szerinti Rendőrkapitányság szabálysértési osztályán feljelentést tesz a közterület-felügyelő, az eljárás megindítása érdekében.

JOGORVOSLATI LEHETŐSÉG:

1. Amennyiben a helyszíni bírság kiszabását a szabálysértő elfogadja, lemond a panasztételi jogáról.
2. Amennyiben a helyszíni bírság kiszabását a szabálysértő nem fogadja el, vagy munkanapokon 16.30-08.30 óráig, illetve munkaszüneti és ünnepnapokon történik meg az elindulásgátló eszköz leszerelése, panaszt a lakóhelye szerinti rendőrkapitányságon, a már megindított szabálysértési eljárás során tehet az intézkedés jogosságával szemben.

Egy szó sincs arról a jegyzőkönyvben, hogy két jogorvoslati lehetőségem lenne a két, egymástól független intézkedés miatt, valamint a kerékbilincselési intézkedés teljesen független lenne a helyszíni bírságolástól.

18. A bíróság nem indokolta, hogy miért helytelen az érvelésem, hogy a jegyzőhöz fordulás 8 napos határideje úgy kezdődik el, hogy én nem is tudom meg 8 napon belül, ha a törvény ellenére – és az alperes hatóság tájékoztatása ellenére – mégsem indul meg az eljárás (indokolási kötelezettség, tisztességtelen bírósági eljárás, emberi méltóság megsértése).

Az, hogy a bíróság egyáltalán nem foglalkozott ezzel az érveléssel, és ennek semmiféle indokát nem adta, durva sértésnek minősül, és alkalmas az emberi méltóságom megsértésének megállapítására. Hiába adtam elő, hogy ahhoz, hogy a panasz lehetőségével élhessek, először is azt kell tudnom, hogy a Kftv. 23. § (3) bekezdése szerinti feltétel, hogy nem indul eljárás, teljesül-e.

Az ügy jellege KRESZ szabálysértés, ezért a felügyelő eljárására nem a bíróság által állított Ket., hanem az Sztv. rendelkezéseit kell alkalmazni. A Ket. 13. § (1) bekezdése szerint a Ket. hatálya nem terjed ki a szabálysértési eljárásra, tehát a Ket. rendelkezéseit a perben nem szabad alkalmazni.

Ha megilletett volna a Kftv. 23. § (3) bekezdésében szereplő jegyzőhöz fordulás joga, akkor ennek értelmezésével kapcsolatban több probléma is van:

1. Az Sztv. 137. §-a szerint az eljárás kötelező, tehát nem teljesül a feltétel, hogy nem indul eljárás, mert eljárásnak indulnia kell, azaz mégsem fordulhatok a jegyzőhöz (ez ellentmondás).
2. Ha mégsem indul eljárás, az nyilvánvalóan törvénysértés a hatóság részéről. Lehetek-e én ennek a törvénysértésnek a szenvedő alanya? Miről is van itt szó? Tehát a kérdés az, hogy

válhat-e az én hátrányomra az, hogy törvénysértő módon mégsem indul ellenem eljárás. Kicsit nevetségesnek tűnik a kérdés: lehet-e az rossz nekem, hogy nem indul meg ellenem az eljárás? Az eljárás, amivel igazából csak (pénzt, elzárást) veszítenem lehet, ugyanis a számomra legjobb esetben is csak annyit lehetséges elérni, hogy nem kapok büntetést. Nos, a bíróság ítélete szerint igen, lehet annál rosszabb, hogy eljárás indul ellenem: ha mégsem indul eljárás. Bár nem követtem el a szabálysértést, a jogtalanul befizettetett kerékbilincselési díjat mégsem kapom vissza, és kártérítést sem kapok, mert a bíróság fittyet hányva az alperes hatóság Alkotmányosértésére (akkori Alkotmány 57. § (5) bekezdést kiüresítette a feljelentésnek a törvénysértő elmulasztásával), a Kftv. 23. § (1) bekezdését megsértve utasította el a keresetemet a Ket. 34. § (1) bekezdésére hivatkozva, miközben az ügyre a Kftv. szerint az Sztv. rendelkezéseit kell alkalmazni.

3. A Kftv. 23. § (1) bekezdéséből, valamint abból, hogy az ügy jellege szabálysértés az következik, hogy az Sztv. rendelkezéseit kell alkalmazni, és nem a Ket. rendelkezéseit. Az Sztv.-ben egy szó sincs arról, hogy a jegyzőhöz a panaszt milyen alaki formában kell benyújtani. Az Sztv.-ben egy szó sincs arról, hogy az eljárás megindítását megelőzően bármilyen jogorvoslati lehetőségem lenne. A Kftv. 23. § (3) bekezdése nem szabályozza a panasz alaki követelményét, ezért alaki követelményeket a bíróság nem támaszthat a panaszra. A bíróság által hivatkozott Ket. 34. § (1)-(3) bekezdését – itt a lényeg az (1) bekezdés – nem kell és nem is szabad alkalmazni a perbeli esetben, mert azoknak a bíróság szerinti értelmezése azt az egyetlen célt szolgálja, hogy erre és a Ptk. való hivatkozással az email-en benyújtott panaszomat figyelmen kívül hagyhassa. Ráadásul ilyen érveléssel az alperes nem is élt, ez megint csak a bíróságnak az alperest segítő eljárásának részeként tekinthető.
4. További problémát jelent az intézkedéstől számított 8 napos határidő. Az intézkedés napján elindul egy 8 napos határidő. Nyolc napon belül lehetséges a jegyzőhöz fordulnom. De csak abban az esetben lehetséges, ha nem indul eljárás. Ha indul eljárás, és én ennek ellenére a jegyzőhöz fordulok, akkor tulajdonképpen hibát követek el, mert mivel indul eljárás, ezért nem is fordulhatnék hozzá. Tehát szükséges egy információ a számomra, hogy eldönthessem, hogy van-e lehetőségem a jegyzőhöz fordulni. Ez pedig az, hogy indul-e eljárás. Ezt nekem az intézkedés napján tudnom kell. Ha nem tudom meg az intézkedés napján, hogy indul-e eljárás vagy sem, hanem csak később, mondjuk 1 hónap múlva, akkor a 8 napos határidő azelőtt jár le, hogy megtudtam volna, hogy egyáltalán indul-e eljárás. Lehet az elkövetőt ilyen helyzetbe hozni? Alkotmányos, jogszerű ez az eljárás, amikor az elkövető nem tudja, és nem az ő hibájából, hogy mi is a helyzet? Ezért az egyetlen helyes jogalkalmazás az, hogy az elkövetőt a konkrét esetben nem illeti meg a jegyzőhöz fordulás joga (Kftv. 23. § (3) bek.), mert a törvény szerint kötelező az eljárás (Sztv. 137. §). Az intézkedés napján mindössze ennyit tudhat az elkövető, hiszen a törvény szerint eljárás indul, és ilyen tájékoztatást is kapott. Óriásit csalódtam az első- és másodfokú bíróságban, mert ezt nem értette meg.

Egyéb:

Felhívom a tisztelt Alkotmánybíróság figyelmét arra, hogy a jegyzőkönyvben jól látható módon, csupa nagybetűkkel van írva a „JOGORVOSLATI LEHETŐSÉG”, azonban az ott szereplő jogorvoslati lehetőséget az alperes nem biztosította a számomra.

Kicsit bonyolult a meghatározás, de lényegét tekintve a törvény szerint a megtévesztő kereskedelmi gyakorlat tisztességtelennek minősül. Tisztességtelennek minősül továbbá a jelentős információ elhallgatása, elrejtése, annak félreérthető módon való közlése is. Véleményem szerint ezek a meghatározások a hatósági magatartásra is vonatkozó követelmények.

Kérdés, hogy megtévesztő-e az a hatósági magatartás, amikor a hatóság úgy tájékoztatja az ügyfelet, hogy jogorvoslattal csak majd a később meginduló eljárás során élhet (itt most feltételezve, hogy az ügyfél 8 napon belül a jegyzőhöz fordulhat)? Véleményem szerint igen.

Kérdés, hogy a megtévesztő hatósági magatartás tisztességtelennek minősül-e. Meggyőződésem szerint igen. Ellenkező válasz esetén ugyanis meg kellene tudni indokolni, hogy a hatósági megtévesztés milyen társadalmi érdekből szükséges, és hogy miért hasznos az a társadalomnak, ha a hatóság a megtévesztés eszközével él a saját állampolgárai érdekei ellen.

Kérdés, hogy megtévesztő-e az a hatósági magatartás, amikor hatóság nem tájékoztat a 8 napon belül jegyzőhöz fordulás lehetőségéről (vö. megtévesztő mulasztás, ami a kereskedelmi gyakorlat esetében tisztességtelennek minősül), feltéve, ha ez a lehetőség valóban adott a konkrét esetre. Szerintem igen.

Másnap email-ben az illetékes jegyzőhöz fordultam panasszal. Természetesen előtte telefonon érdeklődtem a jegyzőnek az önkormányzat honlapján szereplő telefonszámán, ahol azt a felvilágosítást kaptam, hogy email-ben elküldhetem a panaszomat arra az email címre, ami a honlapon található. Így is tettem. Arról szó sem volt, hogy a panaszt csak írásban tehetem meg érvényesen.

Ha megindult volna a szabálysértési eljárás, akkor ott ugye lett volna lehetőségem vitatni a kerékbilincselés jogosságát. Ebből következik, hogy a szabálysértési eljárás egy olyan eljárás lett volna, ahol a kerékbilincselés jogszerűsége vizsgálat alá került volna. Ebből következik, hogy nem lehet azt állítani, hogy a kerékbilincselés önmagában, illetve annak jogszerűségének megállapítása egy jogerős döntés lett volna, hiszen ha jogerős döntés lett volna, akkor nem kerülhetett volna sor a jogszerűségének a vizsgálatára a szabálysértési eljárás során.

Ha a bíróság nem foglalkozott a felvetésemmel, és nem vizsgálta meg a gondolatmenetemet, nem nézett utána az általam hivatkozott és egyéb jogszabálynak, akkor ők hanyag, lusta bírók. Ha foglalkoztak vele, utánanéztek, de nem értették meg a leírtakat, akkor buta bírók. Ha megértették az általam felvetetteket, és mégis így döntöttek, ráadásul nem indokolták, hogy miért helytelen a gondolatmenetem, akkor tisztességtelen bírók. És van még egy eset, talán ezzel kellett volna kezdenem, mint a lehetséges esetek közül az első, hogy nem értettem meg a jogszabályt, és én vagyok a buta. Nyilvánvaló, hogy a fenti esetek valamelyike igaz, és indítványomat abban a reményben írom, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság erre a kérdésre is választ ad.

A jogorvoslat lehetőségéről való tájékoztatás olyan garanciális szabály, amittől nem lehet eltekinteni. Ennek a garanciális szabálynak a megsértése olyan alkotmányos jognak a megsértése, ami miatt az egész intézkedés érvénytelen, semmis. A közterület-felügyelet tájékoztatása arra irányult, hogy ne

éljek a jogorvoslati jogommal. Szándékosan és tisztességtelenül hozott olyan helyzetbe, hogy azt higgyem, hogy – közvetlenül, egyelőre – nincs jogorvoslati lehetőségem. Nem menti fel ebben az sem, hogy tőle függetlenül megtudtam, hogy bizonyos esetben a jegyzőhöz lehet fordulni. Azonban ez az eset nem olyan eset, amikor ez lehetséges, így valóban egy olyan lehetőséget használtam, ami nem is állt a rendelkezésemre. Ez azonban semmiképpen sem eshet a hátrányomra, mert abból kell kiindulni, hogy a közterület-felügyeletnek tájékoztatnia kell a jogorvoslati lehetőségről, és ha ezt elmulasztja, akkor az eljárása alkotmányellenes, tisztességtelen, és jogi hatások kiváltására alkalmatlan.

Helytelen a másodfokú bíróság azon érvelése is, hogy a Ptk. 349. §-nak feltételeit hivatalból kellene alkalmaznia. Saját eseteket tudok mondani, amikor ennél sokkal egyértelműbb jogszabályhelyet nem alkalmazott például a Kúria, mert azokra a Kúriát megelőző bírósági eljárásban nem hivatkoztam. Ezek olyan jogszabályhelyek voltak, mint a földhivatali bejegyzési kérelem törvényes tartalmi elemei, vagy akár az, hogy jogerősnek tekinthető-e az a hatósági határozat, amit a törvény szerint kézbesíteni kell, de azt a hatóság elmulasztotta. Ezekkel a kérdésekkel való foglalkozást a Kúria megtagadta, amikor a bírósági ítélet felülvizsgálatát kértem, arra való hivatkozással, hogy itt már nem lehet ilyen dolgokat kérdésessé tenni. A Kúriának ez a hozzáállása azt mutatja, hogy a bíróság nem foglalkozik hivatalból azzal, hogy például törvényes-e a földhivatali bejegyzési kérelem. Mert ha hivatalból kellett volna foglalkoznia ezzel, akkor a Kúria hatályon kívül helyezte volna az ennek meg nem felelő ítéletet.

Ha ezzel nem foglalkozott hivatalból, akkor a törvény előtti egyenlőség követelménye szerint a Ptk. 349. § (1) bekezdésével sem volna szabad foglalkozni, ha azt az alperes nem kéri. Márpedig nem kérte. Így sérült a törvény előtti egyenlőség.

A másodfokú ítélet szinte a hibámként hozza fel, hogy a rendelkezésre álló jogorvoslatról tudomásom volt (4. oldal, 5. bekezdés: „a felperes a rendelkezésre álló jogorvoslat lehetőségével teljesen bizonyosan tisztában volt, hiszen másnap a jegyzőnél elektronikus úton panaszt terjesztett elő”). Mintha azt sugallná, hogy kedvezőbben ítélt volna, ha nem lettem volna tisztában a jegyzőhöz fordulás lehetőségéről. Arról viszont nem tesz említést az ítélet – és emiatt a bírósági eljárás is tisztességtelen –, hogy a jegyzőhöz fordulás lehetőségéről a hatóság semmilyen tájékoztatást nem adott, valamint arról sem, hogy azt milyen módon lehet, illetve kell igénybe venni.

Az ítélet szerint két intézkedésről van szó, de az nem világos, hogy ezen két eljárást is kell-e érteni: a megtörtént kerékbilincselési eljárást és a meg nem történt szabálysértési eljárást, vagy egy eljárást két intézkedéssel. Az ítélet logikája szerint a kerékbilincselési intézkedés teljesen független a szabálysértési eljárástól, és a bíróság ezt teljesen külön vizsgálta. Ez a gondolatmenet helytelen, mert a kerékbilincselés jogszerűségének feltétele, hogy a szabálysértés egyáltalán megvalósuljon. A szabálysértést pedig – vita esetén – kizárólag a szabálysértési hatóság állapíthatja meg. A kerékbilincselés jogosságát – vita esetén – a hatóságnak kell bizonyítania. Ezért, ha a jármű vezetője vitatja a kerékbilincselés jogosságát, akkor a kerékbilincselés jogszerűségét a közterület-felügyelet csak úgy tudja bizonyítani, ha a szabálysértési hatóság előtt bizonyítja a szabálysértés tényét. Ehhez – vita esetén – szükség van a szabálysértési eljárásra. Ezért helytelen a másodfokú bíróság érvelése, hogy a kerékbilincselési intézkedés a szabálysértési eljárástól függetlenül vizsgálható, ugyanis a polgári perben nincs lehetősége a bíróságnak a jármű szabálytalan elhelyezését megállapítani, ha azt

jogerős szabálysértési határozat nem állapította meg (Alaptörvény ... Cikk, ártatlanság vétele, ... Cikk. tisztességes eljárásról való jog).

Helytelen egymástól függetlennek tekinteni a kerékbilincselést a szabálysértési eljárástól azért is, mert a kerékbilincselés a szabálysértési eljárásához kapcsolódik, mint ahogy az egyértelműen kiderül a hátrahagyott jegyzőkönyvből. A jegyzőkönyv arra szolgál, hogy bizonyítsa, hogy a közterület-felügyelet szerint megvalósult a szabálysértés. Ha ezt a megállapítást az ügyfél elfogadja, akkor kész is vagyunk, de ha nem fogadja el, akkor még nem ért véget a dolog, és el kell indulnia a szabálysértési eljárásnak. Ennek hiányában nem áll meg a szabálysértés ténye, ugyanis azt a közterület-felügyelet az ügyfél tiltakozása ellenére nem állapíthatja meg, arra csak a szabálysértési eljárást lefolytató hatóság (a rendőrség) jogosult.

Tisztességes hatósági eljárás esetén a közterület-felügyelet a törvénynek megfelelő határozatot hoz, és azt közli velem. Határozatot nem hozott, csak egy jegyzőkönyvet hagyott hátra a szélvédőn. Ezt a jegyzőkönyvet a bíróság egy tisztességes eljárás végének tekintette.

Tisztességes hatósági eljárás esetén a közterület-felügyelet tájékoztat a jogorvoslati lehetőségről.

Tisztességes bírósági eljárás esetén a bíróság nem rója fel számomra, hogy nem vettem igénybe – egy, az ügyre nem is alkalmazandó másik törvényben meghatározott alakban – a közterület-felügyelet által nem is ismertetett jogorvoslati lehetőséget.

Az ítélet a Ket.-re hivatkozik, miközben az ügy egy szabálysértési ügy. Azonban a Ket. 71. § (1) bekezdése szerint a hatóság az ügy érdemében határozatot hoz, egyéb kérdésekben pedig végzést bocsát ki. Ezek szerint a hatóság a kerékbilincselést nem tekintette érdemi döntésnek.

Ha a kerékbilincselés valóban külön intézkedés volt, és erre valóban a Ket. rendelkezéseit kellett volna alkalmazni, akkor vajon erről miért nem született határozat? Tisztességes bírósági eljárás nem tekint az ügyfél hátrányára érdemi döntésnek

A Kftv. szerint a jegyzőhöz való fordulásnak nincs alaki feltétele, ilyen utalás nincs a Kftv. 23. § (3) bekezdés második mondatában („A panaszt az intézkedés napjától számított 8 napon belül a jegyzőhöz kell benyújtani”). Ezt alátámasztja, hogy amikor viszont különös eljárásmódot rendel alkalmazni a Kftv., akkor azt külön jelzi (pl. a (4) bekezdésben: „A jegyző a panasz tárgyában a beérkezéstől számított 8 napon belül az államigazgatási eljárás általános szabályai szerint határozattal dönt.”), tehát a (4) bekezdésben szabályozott jegyző eljárására már a Ket. szabályait kell alkalmazni, de az én panaszom benyújtására nem. A (3) és (4) bekezdés összevetésének eredménye nem lehet az, hogy az email-ben benyújtott panaszom jogi hatás kiváltására alkalmatlan.

Nem adott választ a bíróság arra a kérdésre, hogy miért és miként lehetett volna élnem az intézkedéstől számított 8 napon belüli határidős panasszal, amikor az alatt a 8 nap alatt ki sem derül, hogy elindul-e a törvény szerint kötelező eljárás. Nem adott választ arra sem, hogy az intézkedés napján vajon mit kellett volna tudnom arról, hogy indul-e eljárás vagy sem. Ezzel a bíróság megsértette az Alaptörvényben biztosított indokolási kötelezettséget, ami az én jogom a megfelelő indokoláshoz. Megfelelő indokolás nélkül pedig sérült az igazság szolgáltatásának követelménye és a jogállamiság is. Sérült továbbá az Alaptörvény 28. cikke.

Nem értékelte a bíróság az alperes hatóság azon mulasztását, aminek az lett a következménye, hogy jogorvoslati lehetőség nélkül maradtam. Ezzel az alperes hatóság megsértette az Alaptörvényben biztosított jogorvoslati jogomat. Az alperes a jogorvoslatról szándékosan félretájékoztatót, ezért az eljárása tisztességtelen. Azzal, hogy a bíróság ezeket nem vette figyelembe, megsértette a tisztességes hatósági eljáráshoz való alkotmányos jogomat, és a tisztességes bírósági tárgyaláshoz való alkotmányos jogomat. Ráadásul a bíróság úgy ítélte meg, hogy volt jogorvoslati jogom a kerékbilincselés ellen, ami szintén alátámasztja a bírósági eljárás tisztességtelen voltát, valamint sérti az Alaptörvény 28. Cikkét.

Az is egy döntés az alperes hatóság részéről, hogy végülis nem indította meg a beígért eljárást. Ezt viszont nem indokolta meg (XXIV. Cikk (1)).

Nem tisztességes a bírósági tárgyalás, ha nem orvosolja a tisztességtelen hatósági eljárás közvetlen következményeit. Nem tisztességes akkor sem, ha nem indokolja megfelelően a döntését. Nem megfelelő indoklás az, ami nem tér ki az alapvető kérdésekre, pl. hogyan lehetne betartani a 8 napos határidőt, ha még az sem tudható, hogy elkezdődött-e.

Az ítélet szerint nem éltem a jogorvoslati jogommal. Azonban az alperes cselekvését összevetve a törvényben leírt eljárási renddel nem vezethető le az, hogy a jogorvoslati jogom biztosítva volt.

Jogszabály nem határozza meg, hogy mit ért azon, hogy a hatóság köteles tisztességes módon intézni az ügyet. Kérdés, hogy tisztességes mód-e az, hogy amikor a hatóság kerékbilincset alkalmaz, félrevezető módon arról tájékoztat, hogy jogorvoslatra kizárólag majd a később meginduló szabálysértési eljárás során lesz lehetőségem. Az esetről nem hoz határozatot. A másodfokú bíróság pedig az elsőfokú bíróságtól eltérően azt állítja, hogy itt nem is egy eljárás (vagy intézkedés?) volt, hanem kettő (a kerékbilincselés és a szabálysértési eljárás), csak a második el sem indult.

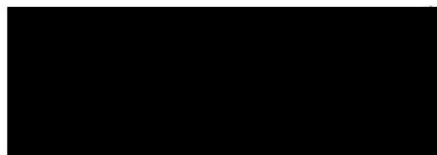
V. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

Az elsőfokú bírósági ítélet ellen fellebbeztem, ezzel kimerítettem a jogorvoslati lehetőséget. A másodfokú ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

VI. Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményeztek-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben:

A jogerős másodfokú ítélet ellen nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt. Perújítást nem kezdeményeztem.

Kelt: Érd, 2014. január 22.

Mellékletek:

1. Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról